

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Humanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Art. 2. Vtrum vnio Verbi Incarnati facta sit in persona.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

tamen est manifestè contra Scripturam. Act. 7. *Stephanus vidit Filium hominis stantem &c.* & cap. 17. *Statuit diem in quo indicabit orbem in Viro, id est, Christo homine.*

Eadem veritas probari potest ex multis Concilijs, quæ docent in Christo mansisse integrè & impermixtè duas naturas; & propter unionem, numquam illarum distinctionem esse sublatam. Concilium Chalcedonenſe expreſſè congregatū est contra hanc hæresin: Cū in eo Actione 1. recitaretur confessio Eutychetis; & Dioscori duas naturas ante Incarnationem, vnam tantum posse fuisse; omnes succellamarunt vna voce, *Anathema qui ita sentiunt.* Actione 5. in definitione fidei sic dicunt: *Conſitemur in nouissimis diebus, filium Dei vnicū, in duabus naturis inconfuse, incommutabiliter, indiuise, inseparabiliter cognoscendum, nunquam sublata differentia naturarum propter unionem.* Idem postea in multis alijs definitum. Estque hoc ipsum, vnum ex illis; quæ interrogatur Episcopus consecrandus: *Credis filium Dei Christum ex duabus naturis & in duabus naturis?* vt patet ex Carthaginensi 14. cap. 1. Vide Theodoretum in dialogo *Impatibilis*, vbi plurima testimonia Patrum colligit. Sed

Obijciunt Primò, Ioannis 1. dicitur: *Verbum caro factum est.* Qui modus loquendi significat transmutationem, vel conuersionem in carnem: vt patet ex simili Ioan. 2. *Aqua vinum factum est.*

Respondeo, Locutiones sunt accommodandæ rebus; vnde non semper hæc locutio significat conuersionem: vt enim persona existens dicatur aliquid fieri, non est necesse ipsam à suâ naturâ desciscere, & in aliud mutari; sed sufficit vt aliquid sibi acquirat nouo modo. Sic *Verbum* dicitur *factum caro*, quia illâ assumpsit, & sibi atrinxit in unionem hypostasis: sicuti Christus dicitur *factus Pontifex*, ad Hebr. 7. *Et factus pro nobis maledictus*, ad Gal. 3. *Accepisse formam serui*, ad Philip. 2. *Apprehendisse semen Abrahæ*, ad Hebr. 2. Ita respondet Theodoretus dialogo *Inmutabilis*, & alij Patres.

Obijciunt Secundò, In Concilio Chalcedon. Actione 1. recitata epistolâ Cyrilli Alexandrini ad Ioannem Antiochenum, Eulatius Episcopus Boritenſis dixit Cyrillum scripsisse non esse in Christo duas naturas intelligendas; sed vnam incarnatam.

Respondeo, Illa verba non reperiuntur in Cyrillo; & quidam Patres in Concilio affirmabant esse Eutychetis. Dicit tamen potest ea quæ in epistolâ istâ habentur, exponenda esse in eo sensu, quo valent contra Nestorium, quo scripta sunt: scilicet non esse duas naturas per se subsistentes, sed substantialiter vnitas, vt ibidem dicitur. Aliæ locutiones, quæ in eadem Epistolâ habentur, difficultatem non habent: vt quod natura verbi dicitur *Incarnata*, sensus enim est, carni vnita. Quomodo & caro à Patribus dicitur *Deificata*; id est, diuinitati vnita.

DVBIVM II.

Virum ex carne humanâ & naturâ diuinâ, potuerit fieri vna natura integra per compositionem?

Notandum est, quosdam hereticos ita sensisse, quasi diuina natura suppleret locum

animæ rationalis. Refert hoc Epiph. hæresi 69. de Arianis, & August. hæresi 55. de Apollinari.

Respondeo; Fieri nequit, vt ex vnione Verbi & carnis, constituta fuerit vna natura per modum compositionis. Probatum; quia ostensum est, in Christo esse completam hominis & Dei naturam: atqui ex duabus naturis perfectis, non potest fieri vna; alioqui omnes possent in vnam conſlari, quod maxime locum habet in naturâ diuinâ, quæ omnibus modis est completa. Secundo, Si conſlaretur ex carne & Verbo vna natura, hoc ideo fieret, quod Verbum suppleret locum animæ rationalis, vt volebant Ariani & Apollinaris: atqui Verbum non potest esse forma corporis; aut edere functiones illas vitales, quas anima rationalis edit: ergo &c. Tertio, Quia natura resultans ex hac vnione, esset communicabilis pluribus, ac proinde possent esse plures Christi, vt colligit Damasc. lib. 3. cap. 3. de fide orthodoxa. Antecedens patet; tum quia id in omni aliâ naturâ ex materiâ & formâ conſlatâ videmus; tum quia si natura diuina potest tamquam forma communicari carni & materiæ corporali; multo magis poterit pluribus indiuiduis.

Dices Athanas. in Symbolo ait: *Sicut anima rationalis & caro, vnus est homo: ita Deus & homo vnus est Christus:* atqui ibi est vnum per compositionem: ergo & hæc.

Respondeo; Hanc similitudinem non esse spectandam quoad omnia: Nam anima & corpus sunt partes essentielles incompletæ, habentes partiales subsistentias. Diuina autem & humana natura sunt completæ, habentes existentias perfectas & totales: & natura diuina habet etiam completam subsistentiam, humana autem in Christo nullam nec totalem nec partialem. Valet autem in eo, quod vtraque vnio sit substantialis; & per vtramque fiat, vt duæ naturæ existant in vnâ personâ: sicut enim ex vnione animæ & corporis consequitur, vt duæ naturæ existant in vnâ personâ; ita ex vnione humanæ naturæ cum diuinâ fit, vt illæ duæ naturæ existant in vnâ personâ Verbi. Denique Sicut corpus vnitur animæ, vt fit eius organum coniunctum; ita humanitas Verbo. Vide D. Thom. l. 4. contra Gentes cap. 41. Et Caietan. tom. 3. Opusculor. tract. 1. oratione. 2.

ARTICVLVS II.

Virum vnio Verbi Incarnati facta sit in personâ?

Respondetur: Vnio Incarnationis est facta in personâ Verbi, ipso præbente suam subsistentiam naturæ humanæ. Sensus est, natura diuina & humana per incarnationem sunt vnite in Verbi personâ præbente vtrique subsistentiâ. Vbi Notandum est, tripliciter aliqua posse vniri. Primò; essentialiter, cum ex vnitatis resultat vna essentia; sic vniuntur forma & materia, genus & differentia. Secundò; Accidentaliter, vt accidens cum subiecto. Tertio; Hypostaticè, vt natura cum suo supposito; vel cum ratione hypostaticâ, quæ suppositum constituit: hæc vocatur vnio in personâ, seu in supposito; vel melius vnio hypostatica. Vnio partium integralium non est ad propositum.

D V B.

Concil.
Chalced.
contra Eutychet.

Quid sit
Verbum
carnem
fieri.

Verbum nō
est forma
corporis.

Explicatur
quomodo
Deus &
homo, sit
vnus
Christus;
etas & totales:
& natura diuina
habet etiam
completam
subsistentiam
& humana
autem in
Christo
nullam nec
totalem nec
partialem.
Valet autem
in eo, quod
vtraque vnio
sit substantialis;
& per
vtramque fiat,
vt duæ naturæ
existant in
vnâ personâ
Verbi.

D V B I V M.

Verum in Christo sit tantum una persona, & qualis? Quae est secunda controversia in hac materia.

10
Error Ebionis & Cherinthi.

Error Nestorij.

Theodoretus resistit.

Notandum est, temporibus Apostolorum, extitisse hac de re errorem Ebionis & Cherinthi, qui vt refert Irenaeus lib. 1. contra haereses cap. 25. docebant IESVM & Christum esse duas personas; & IESVM volebant esse purum hominem ex MARIA & IOSEPH procreatum: Christum autem esse Filium Dei, qui in Baptismo primùm descenderit in IESVM specie columbae, & se illi coniunxerit. Similem errorem postea Nestorius Patriarcha Constantinopolitanus defendendum suscepit, qui multos habuit sectatores ab eo Nestorianos appellatos. Cum Nestorio sensit aliquamdiu Theodoretus, & quidam alij; Theodoretus enim postea respuit & Nestorio anathema dixit in Concilio Chalcodon. Actione 8. & præclare confutauit lib. 4. hereticarum fabularum cap. de Nestorio. Quamvis pro illo antea scripsisset libellum contra duodecim anathematismos Cyrilli, qui libellus condemnatur in v. Synodo can. 12. Docebat autem Nestorius cum suis; Primò, aliam esse personam Filij Dei, aliam Filij Virginis. Filium Virginis, esse purum hominem, natum, passum, mortuum: vnde Virginem non esse dicendam Deiparam, sed Christiparam.

Secundò, Filium Dei progressu temporis esse vnitum Filio Virginis, non quidem hypostaticè, sed accidentariè: idque quadrupliciter. Primò per inhabitationem, quia Verbum habitat in Christo tamquam in suo templo, à quo nunquam recessit. Secundò, per affectum & vnionem amoris, ratione cuius, etsi sint duae personae, dicuntur tamen vnus Christus. Sicut maritus & vxor, licet sint duae personae, dicuntur tamen vna caro, vt explicat Theodorus Mopsuestenus, & habetur in v. Synodo cap. 12. Tertiò, per operationem, quia Verbum operabatur per Christum, tamquam per suum instrumentum. Quartò, per communicationem excellentiae; quia Verbum communicauit Christo suam dignitatem, voluitque illum dici Deum & adorari. Sicut imago colitur & appellatur nomine prototypi. Patent haec ex dogmatibus Nestorij apud Cyrillum tom. 4. in fine. Et ex libello Theodoretici contra 12. Anathemat. Cyrilli. Pro veritate

11
In Christo est vnica solium persona.

Ex Scriptura.

Dico Primò, In Christo Domino est tantum vnica Persona. Est de fide, definita in Concilio Ephesino contra hanc haeresim congregato. Et patet ex omnibus testimonijs quibus supra nu. 3. ostendimus eundem esse Deum & hominem contra Eutychem. Et praeterea Probatur aliter; Primò, Quia in Scriptura sacra de vno & eodem indiuiduo dicuntur ea, quae sunt Dei & hominis; Nam quaedam quae in vno loco dicuntur de Deo, in alio dicuntur & explicantur de IESV homine. Exod. 20. dicitur Deus eduxisse Israël ex Aegypto, at D. Iudas in sua Catholica v. 5. dicit fuisse hunc IESVM. Numeror. 21. Filij Israël murmurant contra Deum, Apostolus autem prioris ad Corinth. 10. respiciens ad hunc locum, dicit eos murmurasse contra Christum. Psal. 67.

Adscendit Deus in altum, captiuam duxit captiuitatem &c. Apostolus autem ad Ephes. 4. dicit hunc esse Christum. Isaie 6. vidit Isaías Dominum sedentem super solium excelsum & eleuatum &c. Ioannis autem 12. dicitur iste fuisse IESVS cuius gloriam vidit Isaías. Isaia 8. Deus dicitur futurus Iudaeis in sanctificationem, & in petram offensionis: atqui hic lapis offensionis & petra scandali est Christus, Luc. 2. Ad Rom. 9. 1. Petri 2.

Probatur Secundò, Ex pronomibus, Ego, Tu, Hic, Ille, Qui &c. per quae Scriptura aperte demonstrat, esse eundem numero, cui tribuuntur ea quae sunt Dei & hominis: nam haec pronomina supponunt pro supposito. Matth. 16. Quem dicunt homines esse filium hominis? id est, quem dicunt me esse? Respondet Petrus: Tu es Christus Filius Dei viui. quasi dicat: Tu qui es Filius hominis, es verè Filius Dei naturalis. Ioan. 3. vers. 13. Nemo ascendit in caelum nisi qui descendit de caelo, Filius hominis, & esse in caelo. Vbi idem dicitur esse Filius hominis, & esse in caelo, ac proinde Deus. Ioan. 8. Antequam Abraham fieret, ego sum, id est, Ego qui loquor, quem vos videtis. Et cap. 9. Tu credis in Filium Dei? Quis est Dominus vt credam in eum? Respondit IESVS: Et vidisti, & qui loquitur tecum, ipse est. Ad Rom. 1. De Filio suo, qui factus est ei ex semine David. Apoc. 1. vers. 8. Ego sum a & e, Principium & Finis. & vers. 18. Ego sum primus & nouissimus, & vnus & sui mortuus.

Ex pronomibus Deo & homini tri-bui solitis.

Probatur Tertiò, Ex alijs locis. Ioan. 1. Verbum Caro factum est. Quod non potest dici ratione inhabitationis, aut dilectionis, aut operationis: alioqui etiam Spiritus sanctus diceretur factus caro. Ioan. 20. Thomas dixit Domino quem videbat & tangebatur: Dominus meus, & Deus meus. Qui locus torfit Nestorianos; vnde Theodorus Mopsuestenus dicebat, hoc esse dictum per modum admirantis, vt refertur in Synodo. v. c. 12. Sed est contra omnium Patrum interpretationem, qui volunt Thomam hoc dixisse Christo: in Graeco enim habetur: Respondit ipsi, neque est vlla nota admirationis. Ad Rom. 8. dicit Apostolus, quod Deus proprium Filium tradidit pro nobis, non alium aliquem hominem. Ad Philip. 2. dicit quod IESVS in formam Dei existens seipsum exinaniuerit formam serui accipiens, & mortem crucis subiens: ergo ipsemet, & non alius crucem subiit. Et prioris ad Cor. 2. dicitur Dominus gloria crucifixus.

Responsio Nestorianorum ad locum Ioan. 20.

ex D. Paulo

Denique S. Ioannes Epist. 1. tota refellit hunc errorem. cap. 1. dicit se perspexisse, contraesse prima Verbum vitae, quod erat ab initio: ergo ille homo erat Verbum vitae. Cap. 2. vers. 22. Quis est mendax, nisi qui negat IESVM esse Christum? id est, Deum. cap. 3. dicit Deum animam suam pro nobis posuisse. cap. 4. Omnis Spiritus qui soluit IESVM, à Deo non est, id est, qui diuidit IESVM à Christo, vel hominem à Deo.

Ex epistola S. Ioannis.

Respondent Nestoriani, IESVM, esse Christum & Filium Dei; & vnum tantum; sed per coniunctionem inhabitationis, amoris, operationis, & participatè dignitatis.

Sed contra. Primò, Nam eo modo Deus est vnitus alijs etiam sanctis. Primò, per inhabitationem tamquam suis templis. 1. Corinth. 3. Ne scitis quia templum Dei estis, & Spiritus Dei habitat in vobis? Secundò, Per affectionem & amorem. 1. ad Corinth. 6. Qui adhaeret Domino, vnus spiritus est: sicut qui meretrici, vna caro. Tertiò, Per operationem;

Quo pacto Deus sit vnus cum omnibus sanctis.

rationem; Ad Rom. 15. vers. 18. Non enim audeo aliquid loqui eorum, quæ per me non effecit Christus. & 1. ad Corinth. 12. Hæc autem omnia operatur vnus & idem Spiritus; diuidens singulis prout vult: Quæ- rō, Per communicationem suæ dignitatis; Nam Sancti dicuntur *Dij*, & *Filij Dei* Psalm. 81. & ad Galatas 4. Certum est autem hominem illum qui dicitur Christus, longè aliter fuisse Deum, & Filium Dei: vt patet Ioan. 1. Ad Hebr. 1. & 2.

Secundò, Quia Cherinthus hæc omnia conce- debat de Christo; tamen Ioannes ait illum soluere I E S V M. Vide epistolam 10. Leonis ad Flauia- num: & Irenæum lib. 3. contra hæreses à cap. 18. vsque ad 22. vbi contra Cherinthum ostendit vnum & eundem esse filium Mariæ, & Dei Patris. Testimonia Patrū vide apud Cyrillum in Apo- logetico pro duodecim anathematismis; apud Bellarm. lib. 1. de Christo c. 10. & Greg. à Valètia.

Probatnr Secundò Ratione, Prima, Quando- cumque sunt duæ personæ, vel substantiæ inte- græ per se subsistentes; altera non potest dici de alterâ substantialiter seu substantiue; sed solum denominatiue seu adiectiue: sicut homo dicitur esse vestitus, non vestis aut vestimentum: atqui in hoc mylterio ea quæ sunt vnita, dicuntur sub- stantialiter de se vicissim; Nam homo, non tan- tum dicitur deificatus, sed etiam Deus: & con- trà, Deus non tantum dicitur humanatus, sed et- iam homo: ergo non sunt duæ personæ seu hypo- stases.

Secunda ratio, Duæ formæ quæ non dicuntur de se vicissim in abstracto, non possunt etiam di- ci in concreto, nisi conueniant in eandem hypo- stasim; vt patet etiam in formis accidentarijs al- bedine & dulcedine: atqui humanitas dicitur de diuinitate in concreto; & contrâ: Nam Deus est homo, & homo est Deus: ergo debent conuenire in idem suppositum.

Tertia Ratio, Si Verbum non est substantiali- ter & hypostatice vnitum humanæ naturæ, sed tantum per inhabitationem, affectū amoris, ope- rationem, & communicationem dignitatis, vt ponunt Nestoriani: ergo Verbum non est magis incarnatū, quàm Pater vel Spiritus sanctus. Nam Pater & Spiritus sanctus etiam illis quatuor mo- dis sunt vniti humanæ naturæ in Christo.

Respondent Nestoriani, soli Verbo tribui In- carnationem, quia illa caro, singulariter repræ- sentabat Verbum Dei: Sicut Doctores Græci di- cunt olim Prophetis & Patribus apparuisse Ver- bum Dei, quia Angelus qui apparebat, & species per quam apparebat, representabat Verbum Dei.

Sed Contrâ; Primò, Quia in istis antiquis ap- paritionibus Verbum specialiter dicitur repræsen- tatum, propter incarnationem realiter futuram in solo Verbo diuino: nunc verò cessat talis cau- sa; ac proinde non potest dici propria Verbo, ra- tione representationis.

Secundò, Quia incarnatio solum tribueretur Verbo quadam accommodatione; Sicut aduen- tus Spiritus sancti in specie columbæ vel ignis, appropriatur Spiritui sancto, cum tamè tota Tri- nitas ibi aduenerit: ergo similiter tota Trinitas esset Incarnata, quamuis soli Verbo appropria- retur.

Quarta Ratio, Quædo hic homo dicitur Deus: vel intelligitur de deitate participatâ; & hoc est contra veram Christi diuinitatem: vel intelli- gi-

tur de verâ deitate; & tunc vlteriùs, vel Verbum est sumitur propriè; & sic habemus intentum: scilicet hunc hominem propriè esse verū. Deum: Vel sumitur abusiue; vt sit idem quod repræ- sentat Deum: Et sic euertuntur omnia mylteria fidei & Scripturæ; eadem enim licentiâ, cum ipsum Verbum & Spiritus sanctus dicuntur Deus, poterit similiter exponi quòd representant Deum. Item, quilibet homo iustus, poterit dici verus Deus.

Denique si in Christo sint duæ personæ, nihil est singulare in hoc mylterio; quòd tamen inter om- nia mirabilia, testimonio Patrū & Scriptura- rum, est maximè mirabile.

Dico Secundò, Hæc persona quæ est in Chri- sto, est persona increata. Patet ex testimonijs al- latis pro primâ propositione. Et probatur ratio- nibus proprijs.

Prima, Si illa persona est creata, non posset dici Verbum Dei, Filius Dei: nam vna persona non potest dici de alterâ, etiam si existant in eadem naturâ: vt patet in Trinitate.

Secunda, Quia persona creata non potest ter- minare existentiam naturæ increatæ.

Dices, Persona increata potest terminare & su- stentare existentiam naturæ creatæ: ergo etiam contrâ.

Respondeo Negando Consequentiam: Quia terminare, est ex perfectione; & nullam includit imperfectionem in terminante: terminari verò per rem distinctam, supponit imperfectionem, & quandam incompletionem in naturâ quæ termi- natur, dependentiamque à suo termino. Quæ omnia repugnant naturæ increatæ: ergo non po- test terminari ab alienâ personâ.

Tertia, Quia natura diuina non potest separari à suâ propriâ personalitate, sicut natura creata à suâ.

Quarta, Quia persona creata fortassis non po- test terminare aliam naturam, quàm propriam; de quo infra.

Sed obijciunt Nestoriani: humana natura est Templum Verbi. Ioan. 2. vers. 19. *Soluite templum hoc.* Item, *Habitus* seu vestimentum. Ad Philip. 2. vers. 7. *Habitu inuentus vt homo.* Ergo hæc vnio fuit tantum accidentalis; scilicet per inhabitationem, & representationem. Ita Theodoretus contra secundum anathematif. Cyrilli.

Confirmatur, Quia Patres explicant hoc my- steriū per vniones accidentarias; vt ignis & ferri; agentis & instrumenti; rami insititij & trunci. Denique duorum accidentium in vno subiecto.

Respondeo: Rectè humanitas dicitur Tem- plum Verbi, licet illi sit substantialiter vnita: nam etiam corpus nostrum, quod essentialiter & sub- stantialiter nobis vnitum est, vocatur domus no- stra; Iob. 4. vers. 19. *Quanto magis qui domos habi- tant luteas?* & c. id est, homines. 2. ad Corinth. 5. v. 1. *Si terrestris domus nostra huius habitationis dis- soluatur & c.* Petri 1. vers. 14. *Velox est depositio tabernaculi mei.* 2. ad Corinth. 5. v. 4. *Qui sumus in hoc tabernaculo, ingemiscimus grauati.*

Ad alterum locum: *Habitus*, ibi non est idem quod vestimentum; sed figura & conditio exte- rior; hoc enim *σχημα* significat: quasi dicat, secundum id quod exteriùs cernebatur, erat ho- mo; quamuis iuxta naturam inuisibilem interiùs latentem, esset Deus. Quidam tamen Latini per

12
Probatnr
ex ratione.

13
Quomodo
Verbum di-
catur in-
carnatum
sente Ne-
storijs.

Refellitnr.

14

15
Personæ
Christi est
increata.

Terminari,
dicit im-
perfectio-
nem.

16
Obiect.
Nestorijs de
Templo &
Habitu.

Quomodo
Humanitas
sit
Templum
Verbi.

Quomodo
Habitus
Verbi.

Habitum intelligunt indumentum: sed hoc iuxta eam metaphoram intelligendum; quā natura humana dicitur *Templum, Domus, Tabernaculum Verbi.*

Similitudines autem illę quas Patres adferunt, non exaquant rei veritatem; sed ex parte tantummodō eam explicant.

Obijciunt Secundō, Christus fuit à Patre defertus; vt patet Psalm. 21. vers. 2. & Marth. 27. vers. 46. Atqui filius Dei non potest à Patre deferri: ergo &c. Ita Theodoretus in 4. Anathematismo.

Respondeo; Filius Dei poterat deferri non secundum formam Dei, sed secundum formam ferri quam acceperat, dum à Patre non fuit protectus, & nullā consolatione refectus.

Obijciunt Tertiō, Verbum assumpsit hominem: ergo personam. Patet consequentia, quia nihil potest esse homo existens in rerum naturā, quin sit persona. Antecedens probatur, quia hoc sepe asserit Augustinus, vt libro de agone Christiano, cap. 11. & alibi. Et in Hymno: *Tu ad liberandum suscepturus hominem, non horruisti Virginis uterum.*

Confirmatur Primō, Quia quod non est assumptum, non est curatum; vt Damasc. ait lib. 3. de fide cap. 6. ergo si persona hominis non est assumpta, non est curata.

Confirmatur Secundō, Quia Christus dicitur *Homo Deifer* à Basilio in Psalm. 59. Et, *Homo dominicus* ab August. lib. 83. qq. qu. 36.

Respondeo, Quidam non improbant illum modum loquendi: *Verbum assumpsit hominem*: vt Scotus, Bonauentura, imō Ludouicus Viues in lib. 9. de Ciuitate cap. 17. ridet Theologos cum improbant: Verū alij passim non probant propter Nestorianos: sed sibi inueniatur, piē est explicandus; nempe, vt homo, non rem assumptam, sed terminum assumptionis denotet, hoc sensu: *Assumpsit hominem*; id est, naturam humanam, vt esset homo: Sicuti si dicas, Rex assumpsit feruum, id est, conditionem ferulem. Vel ita intelligendus est ille loquendi modus, vt homo accipiat pro naturā humanā; ad designandum integram naturam humanam esse assumptam.

Ad Primam Confirmationem: Damascenus tantum vult dicere, nihil ad rationem humanā naturā pertinens, esse relictum; quia alioqui non esset curatum; vt, si Verbum non assumpsisset verum corpus, vel veram animam rationalem, aut mentem humanam. Modus autem subsistendi humanā naturā proprius non pertinet ad integritatem naturā.

Ad Secundam Confirmationem: Basilius non dicit Christum esse *hominem deiferum*, sed *carne esse deiferam*: quomodo etiam posset dici *Animiferā*. Nec mirum, cum dicatur *Templum, Domus, Tabernaculum Dei*: nam in ea habitat diuinitatis plenitudo corporaliter, id est, tamquam in proprio corpore substantialiter vnito. Locutio autem illa: *Christus est homo dominicus*, reprehenditur à D. Thoma infra quæst. 16. art. 3. Et retractatur ab August. lib. 1. retract. cap. 29. nam erat Dominus per essentiam.

Obijciunt Quartō, In Deo natura & persona non differunt: ergo si est facta vnio in personā, etiam in natura: qui est error Eurychetis.

Respondeo, Inter naturam diuinam & personam, est quaedam differentia virtualis seu emittens; quæ sufficit vt vnio dicatur facta in personā, non in naturā: Sicut sufficit vt persona generet, non naturā; vt persona sit incommunicabilis, non natura.

ARTICVLVS III.

Utrum vnio Verbi facta sit in hypostasi?

Sensus est: Utrum in mysterio Incarnationis, natura humana vnita sit diuinitati in eadem hypostasi.

Conclusio est affirmatiua. Et de fide, definita expressē in Synodo V. actione 4. can. 5. & in Synodo III. canone 3. & 4. Vide Diuum Thomam.

Notandum est hanc Conclusionem non differre à Conclusionem Articuli secundi, nisi verbis: Nam idem est hypostasis & persona; tantummodō nomen hypostasis est generalius; nam significat omne suppositum substantiæ, siue sit rationale siue irrationale: persona autem significat suppositum naturæ rationalis; quale est diuinum, angelicum, & humanum. Vnde ex parte substantiæ nulla est differentia inter personam & hypostasim; sed solum ex parte naturæ rationalis vel irrationalis. Cum ergo in Christo vtraque natura sit rationalis seu intelligens, si in ipso essent duæ hypostases, essent duæ personæ; essent enim duo supposita naturæ rationalis. Posuit tamen Diuus Thomas hunc Articulum propter quosdam, qui vel ignorantia significationis istarum vocum, vel certē declinandæ inuidiæ hæreses Nestorianæ, negabant quidem in Christo esse duas personas: tamen affirmabant esse duas hypostases; & ita sub alijs verbis hæresim eandem introducebant. Circa hunc Articulum occurrunt duo dubia.

DVBIVM I.

Quidnam hypostasis seu persona superaddat naturæ?

Omnes varijs opinionibus, quas recenset Caietanus quæst. 4. art. 2. duæ sunt præcipuæ. Prior est, Hypostasim, seu suppositum, seu personam, nihil reale addere super naturam indiuiduam; sed solum duplicem negationem: nempe, non esse actu in alio, nec ad id aptum esse; scilicet aptitudine naturali: quæ duplex negatio sequitur intrinsicam perfectionem existentie, quam habet natura substantialis indiuidua; sequitur, inquam, nisi diuinitus præueniatur. Hanc sententiam tenet Scotus in 3. dist. 1. quæst. 1. artic. 3. & Gabriel distinct. 4. quæst. 1. in principio, quamuis ponat quadruplicem negationem includi in personā. Ab eadem sententia, in re non differt Durandus in 1. dist. 34. quæst. 1. & Henricus Quodlib. 4. quæst. 3. Ad eandem videtur omnino accedere Alexander Alensis parte 3. quæst. 4. memb. 6. & quæst. 6. memb. 3. & Bonauentura in 3. dist. 5. art. 2. quæst. 2.

Sed

17
2. Obiect.
quod Christi
fuerit
à Patre
defertus.

18
3. Quod
assumpsit
hominem.

Explicatur

Quomodo
differens
hypostasis
& perso-
na.

Duplex
negatio
Scoti.